

BERNARD MINIER

LOVA

Ljndeni

Od autora bestsellerov
*Mráz, Kruh, Tma, Noc,
Sestry a Údolie*

Lov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Bernard Minier

Lov – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

LOV

BERNARD MINIER

LOV

Ljndeni

*Iba nemilosrdná jasnozrivosť voči sebe samému
môže dať právo posudzovať iných.*

Christa WOLF

UPOZORNENIE

Čitateľky aj čitatelia sa určite budú nazdávať, že sedem prepádov nožom za jediný víkend v centre mesta Toulouse môže pochádzať iba z autorovej fantázie. Nie je to však tak. Tých sedem prepádnutí, vzájomne vôbec nesúvisiacich, za sotva štyridsaťosem hodín sa naozaj stalo. Len som ich premiestnil v čase, pretože sa odohrali v júni – a nie v októbri 2020. Rovnako existuje „mesiac poľovníkov“, no tí, ktorých tieto javy nadchýňajú, zistia, že som ho pre potreby fikcie posunul o jeden týždeň. A napokon, mnohé fakty a historiky o situácii na predmestiach a v polícii sú inšpirované reálnymi udalosťami a autentickými svedectvami, ibaže som ich z rešpektu voči dotknutým osobám vo svojom príbehu zmenil. Na druhej strane ústredný príbeh, príbeh „poľovačky“, pochádza výlučne z mojej fantázie. Lebo také je poslanie autora fikcie: vymýšľať príbehy ešte realnejšie ako sama skutočnosť. Takže „akákoľvek podobnosť s existujúcimi alebo nežijúcimi osobami“ atď.

Nekričal. Pokojne dýchal, ústa mal otvorené. Máčal ho dážď: vnikal mu do očí, stekal po šiji, po celom chrbte pod vojenským oblečením. Cítil tisícky malých rezov od ostrých hrotov, čo mu vnikali do tela, trbali ho milimeter po milimetri. Krk, líca, ramená a bruď mu sťahoval kovový ostnatý drôt. Pod jedným hrotom, ktorý sa mu dotýkal krčnej tepny, si cítil pulz. Spleť ocelových pozinkovaných hrotov vytvárala hrozivé väzenie.

Nehybne sledoval, ako zostupujú z kopca. Ako kráčajú k nemu. Je obdivuhodné, do akej miery môže mať človek v takej chvíli jasné myšlienky. Tak ako keď bol so svojimi mužmi v Afganistane či v konzskom lese obklúčený početnejšími, nadrogovanými a na smrť pripravenými nepriateľmi. Tí, čo sa približovali, neboli ani nadrogovaní, ani odhodlaní zomrieť, to zomierala ich civilizácia. Tá, ktorú po celý svoj život bránil. Vedel, že sa ocitol na zlej strane dejín, no v tej chvíli to nebolo nijako dôležité. Treba povedať, že osud mal vo svojich rukách: cítil ostré hrotky, čo sa mu ponárali do dlaní, kvapkala mu z nich krv... Stačilo by silno potiahnuť a všetko by bolo skončené. Na čo myslel v tej chvíli? Pomyslel si, že táto doba mu už v nijakom prípade nepatrí...

SPLN MESIACA

Spln mesiaca. Ako v tých filmoch zo skupiny Z, ktoré obľuboval. Príbehy so zombiami alebo s upírmi. Tu neboli upíri. Ani zombie. Bolo tu čosi oveľa horšie. Bolo to za ním, neďaleko. Niekde v lese.

Pod tou koženou vecou sa mu zle dýchalo.

Stačil zazrieť ich tváre, keď ho vyťahovali z kufra auta. Oči mu klipkali, oslepila ho žiara fakiel' a majákov. Iba na okamih, nič viac. No stačilo to, aby pochopil. Svetlo v ich očiach mu naznačilo, že to nie je hra. No ak by aj bola, táto hra by bola... *smrteľná*.

Nechali mu istý náskok. V lese bolo prítmie. Povedal si, že ešte má šancu. Kdeže.

Netušil, kde sa nachádza. Váznil ho na mieste, kde bolo cítiť kónský trus, zvieratá, kožu, kde za dverami cinkali kovové predmety, kde počul erdžanie koní a tlmený dupot kopýt. Taký hluk poznal iba z televízie. V živote nevidel jediného koňa.

Potom ho zatvorili v kufri veľkého auta, ktoré páchlo novotou. A viezli ho asi hodinu, možno aj dve. Kým ho vyložili uprostred lesa.

Les pokrýval kopce, noc zahaľovala les, strach mu zastieral myšlienky. Jeho strach mal aj zvuk – jeho vydeseného dychu a bijúceho srdca –, mal aj pach – jeho potu a tej páchnucej veci na jeho hlave – a mal aj farbu – čiernu, temnotu lesa, černotu duše tých mužov, čerň vlastnej kože.

Bežať... Skákať, liezť, padať, ísť ďalej...

Na konci s dychom sa zachytával trčiacich konárov, prechádzal cez potoky bublajúce pod napadaným lístím, v tme sa potkýnal o korene či skaly. Ešte si nevyvrtol členok, ale tomu sa nemohol vyhnúť. Tá vec, čo mu dali na hlavu, ho zadúšala a nedarilo sa mu stiahnuť si ju pre remeň upevnený pod bradou. A nemala ani otvor na ústa. Všade pod tým to páchlo zverou, vývratkami. Klipkal očami pre kvapky potu, čo ho pálili na rohovke. Nohy mu oťažievali a navyše mu pod rebrami vystreľovala pichľavá bolesť. Nebol zvyknutý bežať. A už vôbec nie uprostred lesa. Poznal iba svoje mesto, svoje schodištia, svoje spojovacie chodby. Potil sa ako prasa. Hoci bol nahý. Semenníky sa mu pohojďávali medzi stehnami, bežal čoraz nešikovnejšie, chodidlá aj kolená mal doráňané od kameňov. V tej ľadovej noci na konci októbra mu malo byť zima. No od behu a stresu mu vrela krv, kým v popolavom svite mesiaca sa mu nad tou vecou na hlave vznášal opar.

Odrazu cez diery v tej koženej veci zazrel pomedzi dva múry vysokých tmavých stromov akési ohromujúce veľké svetlo, akúsi guľu matného svetla, ktorá žiarila na nočnej oblohe ako silný reflektor. To dúhové halo ho mohlo viesť. Vrátila sa mu nádej. Nezmyselná. Mohol tam niekto byť, nejaký dom... *pomoc...*

Znovu počul za sebou mužské hlasy, dolu pod svahom, v tme, odkiaľ prišiel on. Zmocnila sa ho hrôza. Bolo mu až na vracanie. Zrýchliť, no vo svaloch sa mu nazhromaždila kyselina mliečna a to ho spomaľovalo. Modlil sa, aby nedostal kľč – nie teraz! V tepnách sa mu búrila krv. Hemoglobín, leukocyty, lymfocyty. Krv, to bol život.

A on chcel žiť. Miloval život.

2.30 nadránom. Šiel autom po malej a čoraz užšej ceste, ktorá raz stúpala a inokedy klesala v kopcach Ariège, ďaleko na juh od tou-

louskej aglomerácie. Ponárala sa do lesa. Potom z neho vyšla popri lúkach a osamotených farmách. Nato sa doň opäť ponorila.

Bola tmavá noc. Rozvidnieť sa malo až o niekoľko hodín.

Skončil službu v nemocnici a vracal sa domov. Keď príde, žena a chlapi budú spať, a keď sa zobudia, iba on bude spať spánkom spravodlivých. *Spravodlivých?* To sa len uvidí. S rukami na volante si ovoňal golier na košeli. Bola to rovnaká vôňa ako ženina, ale používala jej priveľa.

Zatiaľ čo zdolával zákruty, defilovala pred ním noc a les, čierne ako hriech. Bol na ceste sám. To lesné divadlo a reŕaziace sa zákruty vo svetle reflektorov mali v sebe čosi nebezpečne hypnotické.

Ponáhlal sa domov. Oči mu začínali klipkať. *O takú štvrtbodinku budeš vo svojej posteli.* Naširoko otvoril oči, potriasol hlavou, pohýbal čelustami a zvýšil hlasitosť. Dom Christine bol od jeho domu vzdialený iba dvadsať kilometrov, no pustil si hudbu, aby nezaspal. Staré kúsky ako Traveling Wilburys, Dylan, Harrison, Tom Petty, Roy Orbison a Jeff Lynne: dobrý zvuk, keď ešte nebol nasýtený elektronikou a sfušovaný sotva pubertálnymi dídžejmi.

Noc v nemocnici bola dlhá, no posledné dve hodiny v náručí Christine mu poskytli príjemné a vyčerpávajúce osvieženie.

Spoznal ju na tinderi. Táto aplikácia mu opakovane umožňovala stretávať sa, na druhej strane mu však prinášala pocit previnenia a pošpinenia. Ako to šlo dohromady? Aký zmysel mali všetky tie „swipy“ a „matche“? Usídlil sa v ňom nevýrazný kritický hlas, ktorý mu vravel, že porno a miesta stretávania, lúbostné vzťahy – v každom prípade tie jeho – sa čoraz viac podobajú na trh so zvieratami.

Už nie sme len tí, čo konzumujú, už sme konzumované produkty, pomyslel si. *Konzumovateľné a potom odhodené...*

Vedel, že takéto úvahy – ako aj tie o hudbe – znamenali, že *starne*. Hoci mal iba štyridsať rokov, rozmýšľal už ako starý, ako jeho ro-

BERNARD MINIER

dičia – nech odpočívajú v pokoji. To mu ustavične opakovala žena aj deti. Len Christine vedela pozdvihnúť jeho ego, vravela mu, že má famózne telo na chlapa v jeho...

Doriti! Z lesa sa čosi vynorilo a skočilo na cestu pred ním.

Jeleň! Skurvený jeleň! Zahrešil. Prineskoro zbadal majestátne parohy zvieratá, čo sa vrhlo pred reflektory auta. Nadvihol sa a skočil na brzdu, ale zrážke zabrániť nemohol. V poslednej chvíli, tesne pred nárazom, sa jeleň naňho pozrel. Vo svetle reflektorov uvidel vydesené, takmer ľudské oči.

Náraz bol strašný.

Celé vozidlo sa otriaslo, keď sa mu napokon za piskotu pneumatík a drania gúm na asfalte podarilo zabrzdziť. Telo veľkého zvieratá najprv skončilo na kapote pred predným sklom a potom spadlo na cestu.

Hneď otvoril dvere a vystúpil. Všimol si pokrčenú kapotu, a keď prešiel ďalej, uvidel vo svetle na asfalte ležiacu masu a za ňou obrovský tmavý tieň.

Otvoril ústa, nemohol sa nadýchnuť. Zrenice sa mu rozšírili. Bol si istý, že na ten obraz nikdy nezabudne.

Pretože na ceste neležalo zvieratá: bol to nejaký muž.

PONDELOK

1

Noc. Les. Svetlá. Nad nimi mesiac. Osvetlené stromy. Množstvo stromov. A veľmi málo domov. Len sem-tam nejaká farma. Izolovaná. Opustená. Vytiahli ich z postele o štvrtej nadržanom.

– Je to tu zelené, – poznamenala Samira.

Nikto iný sa neozval. Servaza práve vytrhli zo zlého sna, v ktorom večeral v spoločnosti všetkých, čo počas jeho života ako policajta zomreli. Vtom zavibroval telefón na nočnom stolíku. Bol to Chabrilac, nový šéf súdnej polície. Prokurátor z Foix zavolať uprostred noci službe na prokuratúre v Toulouse a tá zavolať šéfovi polície pre podozrivú smrť na cestách pri Ariège. Mladého muža zrazilo auto o 2.30 nadržanom. Zjavne vybehol z lesa pred vozidlo a šofér nemohol nič urobiť.

– Nehoda na ceste? – ozval sa ohromený Servaz, ktorý sa ešte celkom neprebral, a pozrel sa na hodinky.

– Mal na sebe jeleniu hlavu... bol zranený a máme všetky dôvody domnievať sa, že... hm... pred niečím utekal... *alebo skôr pred niekým...*

Servaz sa vzápätí dokonale prebral.

– Nehoda na ceste? – neveriacky opakovala Samira, keď jej o päť minút neskôr zavolať.

– Nehoda? – o chvíľu nato zašepkal Vincent, aby nezobudil Charlène.

Samira Cheungová a Vincent Espérandieu: dva najlepšie prvky jeho vyšetrovacej skupiny. Zo začiatku mal problém s ich prijatím. Samira sa podobala na vynervovanú predstaviteľku gotickej subkultúry a Vincent zas vyzeral ako priveľmi afektovaný mladík. Po ich príchode sa Servaz stretol s celým radom viac či menej homofóbnych alebo sexistických podozrení, klebiet a urážlivých žartov. Zarázil to. A zveroval jednému aj druhému čoraz väčšiu zodpovednosť. Vedel spoznať dobrého vyšetrovateľa. Samira a Vincent sa dostali do jeho skupiny pred dvanástimi rokmi. Odvtedy už pretieklo veľa vody. Vzal termosku s kávou, ktorú mu zozadu podala Samira. Nalial si z nej do svojho hrnčeka. Spustil okienko, potom aj rúško a upil si hlt, kým Vincent šoféroval. Naklonil sa a pozrel cez predné sklo na nočnú oblohu. Smial sa na nich okrúhly mesiac v splne.

Keď asi sto metrov pred sebou zazreli svetlá majákov lemujúce vysoké stromy, spomalili. Vincent zabrzdil. Servaza prekvapil počet vozidiel. Za žltými páskami uvidel postavy. Veľmi silné svetlá a akýsi stan. Ten v prítmí vystupoval jasnejšie. Zastali na trávinatej krajnici.

– Nie sme tu prví, – skonštatoval Espérandieu s rukami na volante, – vyzerá to ako špička u polišov.

– Čo tu hľadajú? – spýtala sa Samira a nahla sa medzi sedadlá.
– Obrátia sa na nás alebo to dajú žandárom?

– V každom prípade sa len zriedka vidí toľko ľudí pri obyčajnej dopravnej nehode, – povedal Vincent.

Keď vystúpili, obloha sa zatiahla a mesiac zmizol. Vykročili k deliacej páske a nad očami si pridržovali ruku, aby ich neoslepovala žiara majákov. Servaz si pomyslel, že život je ako tie majáky: svetlo medzi dvoma večnosťami noci. Zsvieti iba na chvíľu a potom zhasne. A jediné, čo zostane, je spomienka na to svetlo. Aj on napokon zhasne.

Všimol si, že žandári, ktorí prišli prví, pracujú rýchlo a zodpovedne. Priestor rozdelili na tri zóny, ktorých neviditeľné hranice označovala prítomnosť rôznych odborníkov: v 1. zóne bolo miesto vlastnej nehody, auto tam skúmali technici v bielych kombinézach, 2. zóna bola v lese, odkiaľ nepochybne mladý muž prišiel, tú prečesávali ďalší muži v kombinézach ako astronauti a v 3. zóne bokom sa zhromaždil zvyšok odborníkov a úradníkov.

Uvedomil si, že 1. zónu už zrejme znečistil zásah záchranárov. Takže sa už vlastne nedalo hovoriť o mieste činu. To podstatné bolo inde: *v lese*. Kde mladého muža prenasledovali, naháňali, ak to tak bolo.

Nech už to bolo akokoľvek, urobili to vo veľkom, s tým stanom, reflektormi, nezvyčajným počtom technikov a vyšších hodností... Cítil, ako mu v žilách stúpa adrenalin, ako v ňom rastie zvedavosť: *tu sa niečo stalo*. Toľko osôb by bezdôvodne nevytiahli z postele.

Kým kráčal ku skupine žandárov a úradníkov, vo svetle majákov spoznal medzi postavami nového prokurátora v Toulouse Guillaume Drecourta, predtým na poste v Besançone. Ten nedávno miestnemu novinárovi povedal, že v mladosti váhal medzi štúdiom práva a budúcnosťou športového kouča. A že teda má tímového ducha. No ešte sa len uvidí, či sa ten *športový duch* rozšíri aj na políciu.

Prokurátor na nich hľadel s neskrývaným záujmom, keď sa k nemu približovali. Sivé oči. Prenikavé. Nad rúškom okrúhle okuliare.

– Veliteľ, – povedal.

– Pán prokurátor.

– Pán prokurátor, – povedal aj žandársky dôstojník vedľa nich, – už sme začali zisťovanie, čakáme na vaše rozhodnutie...

Prokurátor si premeral dôstojníka, potom Servazu.

– Veliteľ, – povedal, – hovorili o vás a o vašej skupine.

– Toto sú kapitán Espérandieu a poručička Cheungová, – odpovedal Martin. – Môžeme vidieť miesto?

Obrátili sa k žandárskemu dôstojníkovi, ktorý ukázal na krajinu pri poškodenom aute.

– Chlapec vybehol z lesa, tam, – povedal cez rúško. – Vodič, – žandársky dôstojník ukazoval na muža, ktorý pil z hrnčeka pariacu sa kávu a sedel pod rozsvieteným stanom na skladacej stoličke, – nestačil zastaviť. Zrazil ho a telo odhodilo na cestu. Zrazený mal... *hlavu jeleňa*, na šiji uzavretú zipsom a pod bradou upevnenú remeňom.

Servaz sa zachvel.

– Hlavu jeleňa? A kde je? – chcel vedieť.

– Záchranári mu ju museli zložiť, keď sa ho pokúšali oživiť. Určite ju tým kontaminovali. Zapečatili ju. Ešte je tam, v stane. Záchranári aj hojne pošliapali prvú zónu.

Naozajstné stavenisko, pomyslel si Servaz, keď sa poobzeral okolo seba. Znovu ho prekvapil rozsah zásahu poriadkových síl. Určite vzali odtlačky a DNA záchranárom, aby ich neskôr vylúčili zo stôp pozbieraných v prvej a druhej zóne.

– Keď ten chlapec vybehol pred reflektory auta, vodič si najprv myslel, že ide o zviera. Je z toho v šoku, – pokračoval dôstojník.

– Čo robil na ceste o takom čase?

– Mal službu v nemocnici. Vracal sa domov...

– Povedali mi, že ten chlapec utekal... Vieme, pred čím?

– Uvidíte... – povedal žandár. – V každom prípade to je... hmm... *citlivá záležitosť*.

– Ach áno? A prečo?

– Uvidíte... – opakoval.

Servaz si predstavil tú scénu. Noc. Svetlá. Les. Postava s hlavou jeleňa skočí pred auto ako nejaké bájne stvorenie, vodič sa jej nestihne vyhnúť. No je tým zjavením prekvapený, fascinovaný a zhrozený. Servaza striaslo. Odrazu mal chuť zapáliť si. Z vrečka kabáta vytiahol škatuľku, no spomenul si, že má rúško. Doba vírusu. Tres-

tajúca, smrtonosná, očisťujúca, ktorá našla svoj symbol v rúšku. Pri-
loženom ako náhubok, ako spoznávací znak umlčanej a prehygie-
nizovanej spoločnosti, no aj stratenej a uštvanej...

– Pán prokurátor, čo urobíme? – naliehal predstaviteľ žandá-
rov. – Čas beží. Moja služba je pripravená...

– Keďže ste tu boli prví a už ste získali svedectvo vodiča, predá-
vam vám vyšetrovanie samotnej cestnej nehody, – odvetil prokurá-
tor. – Na druhej strane oficiálne poverujem skupinu veliteľa Serva-
za vyšetrovaním všetkého, čo sa týka páchatel'ov prípadného únosu,
neoprávneného väznenia, mučenia a pokusu o zabitie tohto mladí-
ka – keď zistia jeho identitu. Otvorím súdne vyšetrovanie. Spolie-
ham sa na vás, že budete pracovať s porozumením.

Servaz si všimol, že pohľad žandárskeho dôstojníka stvrdol.

– Vincent, – povedal, – pozri si register zločincov a presvedč sa,
či zabezpečili fotografie všetkých stôp. Samira, ty budeš mať na sta-
rosti súdne procedúry. Pozbieraš zapečatené veci, zostaviš album fo-
tografií z miesta činu, skontroluješ, či je protokol nenapadnuteľný.

– Bude, – ozval sa dôstojník. – Moji ľudia nemajú vo zvyku od-
flákať zisťovanie, veliteľ.

– Tomu verím, – odvetil diplomaticky Servaz.

Pozrel sa na auto po nehode. Nieкто pred ním čupel. Nieкто,
koho poznal: doktorka Fatiha Djellaliová. Súdna lekárka z Univer-
zitetnej nemocnice v Toulouse. Profesionálka do špiku kostí. Kompe-
tentná. Oddaná. Dobrá správa...

Vyhrnul si golier na kabáte. Ochladilo sa až blízko k nule.
Čoskoro bude november. Mesiac zomrelých a chryzantém. Začia-
tok sezónnej depresie.

Skôr ako vstúpil do prvej zóny, obliekol si kombinézu, natiahol
rukavice aj návleky na obuv a vykročil k lekárke. Prižmúril oči: svie-
tiace reflektory vozidiel ho oslepovali, no už začal rozoznávať de-

taily. Nahé telo ležalo na kraji na asfalte. Doktorka Djellaliová sa nad ním skláňala a prezerala mu chrbát pomocou toho, čo už Servaz u nej videl – potápačskej lampy. Tá bola nepriepustná, veľmi silná a voľne použiteľná. Vtom pochopil, prečo mu žandár povedal, že ide o citlivú záležitosť. Nebola to len hra svetla a tieňa, nie: *ten mladý muž mal čiernu pokožku.*

– Ahoj, – pozdravil.

– Ahoj, Martin.

Ani nezdvihla hlavu, robila si svoju prácu. Takmer začali spolu chodiť, krátko predtým ako sa Servaz stretol s Leou. Vtedy váhal. Fatiha Djellaliová bola veľmi príťažlivá a veľmi príjemná žena. No zároveň bola aj „Bohyňou mŕtvych“, ako ju prezývali niektorí policajti. Pohybovala sa v ich prostredí. Tak ako on si prinášala domov obrázky. Nebol si istý, či prežívať s touto ženou každodenné starosti by bolo tým najlepším spôsobom, ako bojovať s vlastnými fantómami a držať ich ďaleko od seba. A potom do jeho života vstúpila Lea, s tou jej veselosťou, energiou, ľudskosťou a priamočiarosťou, a všetkých zmierila.*

– Čo si o tom myslíš? – spýtal sa.

– Už teraz by som povedala, že sa zabil, keď dopadol na zem. No pred tým, ako spadol na asfalt, ho zrazilo auto: na kapote a na prednom skle je krv. A má doničené nohy, musel dlho bežať v lese.

Prižmúril oči, keď sa pozrel do svetiel auta. Potom sústredil pozornosť na chlapcove ruky, na ktoré lekárka navliekla priesvitné vrecká.

– Už niekto vzal odtlačky?

Potriasla hlavou.

---

* Pozri *Sestry* (Lindeni, 2019) a *Údolie* (Lindeni, 2020).

– Ešte nie. Kým neprezriem brušká prstov a nechty, nesmie sa urobiť nijaký odber – ani tá najmenšia operácia, čo by vyvolala náhodnú kontamináciu.

Poznal jej prísnosť a neústupnosť vo svojej veci.

– Odtlačky budeme určite potrebovať na jeho identifikáciu, ak sa nenájde jeho oblečenie ani doklady, – poznamenal. – Mohla by sa použiť „nedeštruktívna“ technika, napríklad prášky, ktoré nena-rušujú DNA. Alebo jednoduchá fotografia...

– Martin... v terajšom stave sa tela nedotkne nikto okrem mňa, – vyhlásila. – Odtlačky urobíme tesne pred pitvou. Nikto sa však nedotkne jeho rúk, kým mu nepreskúmam prsty a nechty, je to jasné? Nevstávala som tak skoro pre nič, za nič.

Doktorka Djellaliová všetko vychrlila. Mala svoj vlastný protokol a nik jej ho nemohol narušiť. Servaz sa už stretol aj s menej škrupulóznymi súdnymi lekármi. Potlačil vzdych. Na jednej strane ho tešil jej profesionalizmus, no tentoraz by bol rád získal čas.

– Spln mesiaca, – povedala odrazu.

– Áno, všimol som si, – pozrel sa na oblohu.

– *Mesiaca poľovníkov...*

Znovu sa zachvel.

– Čože?

– Túto noc sa náš spln volá *mesiaca poľovníkov*, – vysvetľovala.

– Takto sa volá spln v októbri, lebo kedysi uľahčoval nočnú poľovačku na migrujúce vtáky. Tradične nasleduje po splne mesiaca v čase zberu úrody v septembri. Ibaže rok 2020 je naozaj výnimočný v každom ohľade: máme trinásť splnov namiesto dvanástich. Z toho dva v októbri. *Mesiaca poľovníkov*, – opakovala.

Spomenul si, že v gréckej mytológii bola Artemis bohyňou lovu a spájali ju s mesiacom. Striaslo ho.

– Naozaj si myslíš, že to spolu súvisí? – spýtal sa.

BERNARD MINIER

– To nie je moja práca. Ale vaša.

– Podľa toho, čo som počul, utekal pred niečím alebo pred niekým... V podstate naňho... *polovali*... Ty vieš, v čom pramení táto hypotéza?

Prikývla.

– Pozri sa.

Zamierila lampou na jednu lopatku. Na ľavom pleci pod kľúčnou kosťou mal ranu: trčal z nej kovový hrot. Zosilnila svetlo lampy. Aj Servaz si čupol.

– Čo to je? Šíp?

– Skôr šíp z kuše so štvorhranným hrotom.

Zamrazilo ho.

– Nič banálne, však? – dodala. – A to nie je všetko...

Položila lampu na zem a chytila telo za plecía.

– Pomôž mi.

Pomohol jej ho pomaly a opatrne otočiť. Obrátili ho na chrbát na plachtu rozvinutú na štrku a na asfalte.

Zasvietila mu na tvár, hoci ju už osvetľovali predné reflektory auta.

Servaz stuhol. Mŕtve zrenice. Oči, ktoré sotva stihli vidieť život, kým chlapca opustil: nemal viac ako dvadsať rokov. Fatiha Djellaliová prechádzala lúčom lampy po brade a hrdle na hrud', ktorá sa zreteľne črtala pod kožou, keďže chlapec bol útlej postavy.

Servaz sa zatváril prekvapene a dokonca ohúrene. Nechcel si v tomto štádiu vytvárať hypotézy, robiť predčasné závery.

Nieкто vyryl na hrud' mladého muža slovo:

SPRAVODLIVOSŤ

2

Medzi krovím a stromami sa im postupovalo ťažko. Pridala sa k nim Samira a sledovali trasu, ktorú v lese vyznačili technici tak, že paralelne natiahli od kmeňa ku kmeňu žlté svietiace pásky. Pohybovali sa však mimo vyznačenej trasy, aby nepošliapali stopy. Reflektory osvetľovali priestor medzi dvoma žltými líniami a krvavé stopy a polámané konáre boli zvýraznené žltými očíslovanými značkami. Všetko bolo vlhké, po tridsiatich metroch mal Servaz dolu premočené nohavice. Trochu ďalej sa už končili káble pre reflektory, nahradili ich svietiace balóny upevnené na stĺpoch a spojené s batériami na zemi. Prerážali tmu ako nehybné mesiace.

Potom, asi po päťsto metroch, už nenašli ani balóny, ani pásky. Technici nemali dosť materiálu a už len poukladali plastové značky na miesta, kde našli stopy. Cestu v tmavom lese tak vyznačovali žlté značky ako dukáty v rozprávke o Jankovi Hraškovi.

Čoskoro sa dostali k potoku, ktorý tiekol zo strmého svahu, a medzi kríkmi zbadali dvoch technikov, ako osvetľujú druhý breh. Servaz si v blate všimol hlboké stopy. Po bosých nohách, ale aj po podrážkach. Technici ich fotografovali a merali. Jeden z nich sa zdvihol a podišiel k nim. Možno sa vracal po materiál na odtlačok.

Servaz ukázal preukaz.

– Výlučne dospelí, – vyhlásil druhý technik a ukázal na stopy.
– Asi šesť až desať. A bosý chlapec...

Oblečenú mal kombinézu s kapucňou a biele rúško, návleky a dvojité modré nitrilové rukavice. Vyzeral ako stratený prieskumník na nepriateľskej planéte.

– Pokračuje to ďalej? – spýtal sa Servaz, keď odhrnul konár a opatrne sa postavil na plochý kameň uprostred potoka.

Voda tancovala a žblnkala v lúčoch lampy. Potok vytváral vo vegetácii akýsi tunel.

– Áno, ešte asi kilometer...

Odzrazu si Servaz všimol na blízkej skale čosi, čo sa podobalo na mŕtvu žabu. Ležala na bruchu s rozťahnutými zadnými nohami a nehýbala sa. Ten malý obojživelník ho zvláštne fascinoval. O to zvláštnejšie, že už videl mŕtvolu na ceste. Akoby si to bezvýznamné stvorenie vyžadovalo svoje miesto vo veľkej reťazi života a smrti.

Pokračovali ďalej. Lístie nad ich hlavami tvorilo takmer nepreniknuteľnú klenbu, no chvíľami cez ňu prekázlo mesačné svetlo. Tu, ďaleko od cesty, nebol nijaký hluk. Servaza to ticho zarazilo.

Napokon ich uvideli. Ďalších technikov v bielych kombinézach na čistinke.

Zaplavovalo ich svetlo mesiaca.

Na tom okrúhлом otvorenom mieste uprostred lesa vládla akási nedefinovaná hrôza. Servaz cítil, že sa ho zmocňuje temná úzkosť.

– Čo máte? – spýtal sa a znovu vytiahol preukaz.

– Tu sa stopy končia, – povedal jeden z kozmonautov. – To odtiaľto začal bežať. Utekal tým smerom, odkiaľ ste prišli, – dodal a označil tmavý les za nimi.

Technik potom ukázal na domodra sfarbené okolie, fantastickú, snovú kulisu čistinky, na poľahnutú trávu na niekoľkých miestach a na tmavú aleju na druhom konci.

– Stálo tu niekoľko áut. Prišli odtiaľ. Tá aleja ústi na druhú cestu. Obeť sa musela nachádzať v niektorom aute...

– Koľko áut? – chcel vedieť Servaz.

Dal si rúško pod bradu a chystal sa zapáliť si zahasenuú cigaretu. Pred dvomi rokmi prestal fajčiť, pred vraždami v Aiguesvives, no ten prípad a aj cigareta, čo mu psychiatricka Gabriela Drago-manová strčila do úst, zapríčinili, že znova začal. A odvtedy sa nepokúšal prestať.

– Podľa mňa tri...

– Dajú sa nejako zistiť značky vozidiel?

Servaz vytušil, že muž sa pod rúškom uškrnul.

– Na mokrej tráve je skúmanie stôp pneumatík zložitú, – povedal muž. – Možno budeme mať väčšiu šancu v tamtej aleji: je štrková, ale na niektorých miestach je blato. Ideálne by bolo zachytiť nejaké optické náznaky či stopy po farbe, ale to je málo pravdepodobné. Tak či onak pošleme oddeleniu pre automobily všetky skúmateľné prvky a potom uvidíme.

Kozmonaut sa obrátil k svojim dvom pomocníkom, ktorí sa pohybovali pomaly, akoby sa aj oni nachádzali na planéte s riedkym vzduchom. Servazovi sa trochu zakrútila hlava, scéna na tejto čistine mala v sebe čosi hlboko znepokojujúce. Pravdaže, možno to jednoducho spôsobilo pomyslenie na to, čo si vytrpel ten chlapec.

– V každom prípade sa tu nedávno pohyboval väčší počet osôb, – pokračoval technik. – Máme stopy podrážok: ide výlučne o dospelých mužov...

Servaz prikývol.

Polovníci... Pomyslel si na vydeseného chlapca, ktorého v noci vytiahli z jedného auta. Uprostred tých mužov, ktorí sa zjavne chystali naňho... *polovať*. Na hrôzu, akú musel prežiť. Počas tých mnohých rokov v polícii mal príležitosť pozorovať všetky druhy ľud-

ských pováh, no v tomto prípade sa spytoval, aký druh individua bol schopný zmeniť ľudskú bytosť na... *zver*.

Vrátili sa hore na kopec vypočuť vodiča toho volva.

– Ja... ja... Nešiel som rýchlo, ubezpečujem vás, – povedal muž v stane na skladacej stoličke. – Pustil som si hudbu. Aby som nezaspal... Nehody sa stávajú vždy na cestách, ktoré dobre poznáme.

Ruka, v ktorej držal pariacu sa šálku, sa mu chvela. Podľa žandárov mal test na alkohol negatívny.

– Chudák chlapec, – mrmlal muž – oči mal červené. – Kto mohol urobiť čosi také?

– Aké? – spýtala sa Samira.

– Nuž... dať mu tú zvieraciu hlavu... naháňať ho v lese... – odvetil muž.

– Prečo si myslíte, že ho naháňali? – spýtala sa.

Muž sa na ňu vyľakane pozrel, pomýlil ho jej gotický vzhľad – mala na sebe dlhú parku z umelej ovčej kožušiny, oči mala zvýraznené hrubými linkami, takmer celé čelo jej zakrýval prameň čiernych vlasov a na rúšku mala nakreslenú lebku. Muž ohromene zažmurkal.

– Nič o tom neviem... On... vybehol z lesa... o tretej nadránom... A vyzeral taký vydesený... vo svetle reflektorov.

– Možno sa len naľakal, že ho zrazíte, nie? – namietla. – Ste si istý, že ste nešli prirýchlo?

Muž rázne potriasol hlavou.

– Nie, nie! Nešiel som prirýchlo! Bol som unavený a v noci som šiel ešte pomalšie, ako som mohol. Predpokladám, že si to môžete overiť, či nie?

Mal prosebný tón.

– Presne tak, – odvetila Samira. – To aj urobíme. Žandárom ste povedali, že ste sa vracali z nemocnice.

- Áno...
- Práve sme tam volali: váš časový údaj nesedí, je tam diera dve a pol hodiny.
- Muž znervóznel.
- Pred cestou som si trochu pospal v aute. Bol som... ech... unavený...
- Domov to máte dvadsať minút, – povedala Samira. – Mohli ste si oddýchnuť vo svojej posteli. Ako vidím, ste ženatý, – ukázala mu na obrúčku na prste.
- To je... pravda.
- Už sa mu chvel hlas.
- Na pleci máte nejaký dlhý vlas...
- Muž sa strhol.
- Čože? Čo?
- Zmätene si začal prezerat' kabát. Nič tam nevidel, lebo tam ani nič nebolo.
- Kde ste boli počas tých dvoch hodín?
- Samira hovorila jasne a chladne, muž sa na ňu zúfalo pozrel.
- S priateľkou... Prosím vás, nepovedzte to mojej žene...
- Vaša... *priateľka*... to bude môcť potvrdiť?
- Prikývol a smrkol.
- Áno... áno... Mrzí ma to... Čo mi hrozí za to, že som klamal?
- To uvidíme, – prerušil ich žandársky dôstojník, ktorý k nim podišiel. – Je 5.38, 26. októbra, a od dnešného dňa ste zadržaný, – povedal mužovi.
- Čože? – vyhrklo z muža.
- Nevzrušujte sa, taký je postup, – povedala mu Samira.
- Ak mu chcete položiť ďalšie otázky, pošlite nám ich, – vyhlásil dôstojník.
- A spolupráca medzi službami je fuč.

BERNARD MINIER

– Veliteľ...? – obrátil sa muž k Servazovi, akoby bolo jasné, že on má najvyššie postavenie.

– Veliteľ, – potvrdil Servaz. – Áno...?

– Jeho oči... *Videl som ich vo svetle reflektorov...* Keď otočil hlavu... keď ho prekvapilo auto... Už vtedy sa bál... ale nie auta: *čohosi iného...* Taký strach som ešte nikdy nevidel.

Servaz stuhol. Tie slová naňho zapôsobili. Už dlho sa mu nestalo čosi podobné. Ten pocit známeho mravčenia na chrbte. Individuá, ktoré poľujú nie sami, ale vo svorke – *ako vlci...* Nahý mladík so zvieracou hlavou...

Pomyslel si na tú hrozivú jeleniu hlavu, zabalenú v priesvitnom vrecku a položenú na stole v stane, ktorú si pred chvíľou prezeral. Na rozvetvené parohy nad čelom zakončené výsadami, pohladil ich cez plast. Na špicaté uši, na hodvábnu, lesklú a doryšava sfarbenú srst zvieratá. Hlava nemala ňufák ani nosné dierky. Bola to len jednoduchá kožená kukla s otvorom na oči a na nos. Pri pohľade na ňu si predstavil ešte živé nádherné zviera, z ktorého sa stala takáto vec. A predstavil si aj živého chlapca – čo si musel vytrpieť s tou ťažkou vecou na hlave, kým utekal pred svojimi prenasledovateľmi.

Nemohol dobre dýchať, musel sa dusiť, lebo otvor na nos bol malý a otvor na ústa nemal.

Servaz sa zachvel. Tu sa prejavilo Zlo vo svojom najčírejšom význame. Spoznával každý jeho znak.

Bolo päť hodín štyridsaťtri minút. V to pondelkové ráno 26. októbra.

3

Na komisariát sa vrátili presne o ôsmej. Na druhom poschodí vládol nezvyčajný ruch. Servaza prekvapil ranný nával.

Cez otvorené dvere videl množstvo vypočúvaných ľudí. Ako zvyčajne, vo vzduchu bolo cítiť napätie a agresivitu. Zadržaní sa k policajtom správali arogantne a advokáti zas vyžadovali, aby ich klientov rešpektovali.

– Čo má znamenať tento zhon? – spýtali sa kolegu z vyšetrovacieho oddelenia, ktorý telefonoval na chodbe.

Policajt odložil telefón.

– Neviete? Bol to horúci víkend. Od piatka do nedele sedem vzájomne nesúvisiacich prepadnutí nožom. Túto noc vo štvrti Bellefontaine skupina podnapitých indivíduí napadla muža, čo vystupoval z metra. Pichli ho do chrbta, je v nemocnici. V sobotu popoludní bodli dvakrát iného za knižnicou. V piatok mladistvý zranil dvoch mužov na Námestí Arnauda-Bernarda. V rovnakom čase bol niekto poranený do hrdla a do hrude na Avenue des Minimes.

Muž to rátal na prstoch oboch rúk.

– Ešte v ten istý večer sa navzájom pobodali dvaja muži na Ukrajinskej ulici. Skoro ráno v sobotu napadli dvoch chlapcov na Nábřeží Daurady: zjavne im chceli vziať mobily.

Policajt sa pozrel na Servazu.

– A napokon v noci zo soboty na nedeľu sa susedský spor na Ulici Georgea-Brassensa skončil pichnutím noža do hrude... Máme teda rekord. Väčšinu vyšetrovaní prevzala mestská polícia, ostatné skončili u nás.

Rekordy sú na to, aby sa prekonávali, pomyslel si Servaz. V tejto krajine sa všade prejavovala nepotláčaná zúrivosť, rovnaké rúcanie autority. Skutočná vojna, ktorá sa každodenne odohrávala na ulici. Vopred prehratá vojna, lebo policajti boli odkázaní sami na seba, opovrhovaní a sudcami ponechaní svojmu osudu, nedostatočne vybavení a hanobení aj niektorými z tých, ktorých mali chrániť...

– Mám tu aj dve znásilnenia a tri sexuálne útoky, – zasiahol kolega z mravnostného. – Čo mám robiť s tými desiatkami spisov, čo tu už mám? Každý deň mi volajú obeť a chcú vedieť, ako to pokračuje. Čo im mám povedať?

– Bolo by treba zavolať politikov a tých, čo majú patent na rozum, aby sem na pár dní prišli, – uzavrela Samira.

Všetci sa na ňu pozreli. Vyzliekla si kožušinovú bundu a oblečenie pod ňou sa nedalo prehliadnúť: na čiernom pulóvri žiarilo slovo HELL, kožené nohavice boli obohatené o nákolenníky a ovinovačky s množstvom zipsov, dierok a kovových krúžkov a týčila sa na topánkach Dr. Martens s nezvyčajne hrubou podrážkou. To všetko z nej robilo adeptku Hnutia BDS*.

Servaz vošiel do svojej kancelárie a dal svojim dvom zástupcom pokyny, aby zapísali protokol do programu štátnej polície, ktorého tretia verzia bola iba o čosi menej vratká ako dve predchádzajúce. Počas rokov sa trestný postup len sťažoval, papierovačky ich oberali o čoraz viac času, a to na úkor vyšetrovania, najmä v teréne.

---

* Hnutie BDS (*Boycott, Divestment, Sanctions*) je palestínske hnutie odporu proti Izraelu.

Začal sa spytovať, či sa ešte hodí na túto prácu. Povolanie policajta si vybral. Takmer tridsať rokov neváhal tráviť celé noci vo svojom aute, obetovať súkromný život, a to vždy s rovnakým cieľom: zbaviť spoločnosť tých najnebezpečnejších a najškodlivejších individuí. No dnes sa pravidlá zmenili. Od policajtov sa očakávalo, že budú robiť to isté z kancelárie, viesť vyšetrovanie znemožnené prekážkami, nedodržiateľnými a často protirečivými požiadavkami. Kriminálne vyšetrovanie bol ten najkomplexnejší a najnáročnejší džob, prefikovaný advokát či netaktný úradník mohli mihom oka zničiť niekoľkokomesačné úsilie, a aby toho nebolo dosť, prekážky a zákazy sa ešte množili. Výsledkom boli jednoznačné štatistiky: priekupníctvo prekvitalo, množstvo samovrážd bolo najvyššie v Európe, dvakrát väčšie ako v susednom Španielsku, Nemecku a dokonca v Taliansku, nech mi to *Gomorra* odpustí.

Servaz našiel v zásuvke vrečko s paracetamolom a kodeínom. Mal migrénu. Našťastie si urobil zásobu ešte pred tým, ako bolo liek dostať len na predpis. Kým u delikventov vládla beztretnosť, zvyšok spoločnosti bol infantilizovaný prísnymi zákazmi a príkazmi.

– Čierny chlapec, ktorému nasadili zvieraciu hlavu a na ktorého podľa všetkého *poľovali* v noci v lese ako na *zver*. Viete si predstaviť, čo sa stane, keď sa toho zmocní tlač? – ozval sa od dverí odrazu akýsi hlas. – Ak sa to prekliate svinstvo potvrdí, tento prípad musí byť našou prioritou...

Servaz zdvihol hlavu. Bol to Chabrillac, ich nový šéf, päťdesiatnik v príúzkom obleku – vzhľadom na široké plecia a postavu ragbyového hráča. No jeho brucho pripomínalo skôr ragby, aké sa praktizovalo v minulom storočí. Mal husté čierne obočie, zreničky ako špendlíky a ustavične mrzutý výraz. Nahradil Stehlina, ktorý odišiel na Azúrové pobrežie skončiť svoju kariéru v miernejšom podnebí – ale nie z hľadiska zločinnosti.

Servaz mal rád Stehlina, lebo ten vedel aj riskovať, ak to bolo potrebné.

Nového divízneho šéfa ešte nestihol posúdiť. Podľa niektorých bol k podriadeným hrubý, podľa iných to bol čistý byrokrat, puntičkár, odhodlaný za každú cenu sa chrániť. Kolegovia mu už prisúdili prezývku „Hulk“. Servaz ešte vyčkával.

– Požiadal som, aby pitvu urobili čo najskôr, – oznámil „Hulk“.

Podozrievavo si prezrel Samiru. Zamračil sa a preniesol pozornosť na Servaza.

– Veliteľ, určite si uvedomujete, že ide o extrémne citlivú záležitosť. Od tejto chvíle sú vaše ostatné úlohy druhoradé.

Postupne si ich všetkých troch prezrel – Samiru, Vincenta aj Martina –, potom sa slávnostne obrátil k dverám.

– Poručík! Môžete vojsť.

Uvideli mladého muža. Blond vlasy a modré oči. Opálený ako surfer.

– Predstavujem vám vášho nového kolegu: poručík Raphael Katz, – povedal Chabrillac. – Poručík k nám prichádza rovno z dôstojníckej školy v Cannes-Écluse, kde skončil ako druhý z ročníka.

Na chvíľu sa odmlčal, aby mohli stráviť informáciu.

– Ako viete, tento rok bolo odovzdávanie diplomov oneskorené pre pandemickú krízu. Vzhľadom na svoje ohodnotenie si poručík mohol vybrať... hm... dôležitejšie miesto, no on si vybral Toulouse. Spolieham sa na vás, že ho prijmete čo najlepšie. – Obrátil sa k mladému policajtovi. – Poručík, budete podriadený veliteľovi Servazovi, ako ste si želali.

Chabrillac odišiel. Servaz si nováčika ohromene prezeral. Odtedy si študent policajnej školy, dokonca s výbornými známami,

vyberá jeho vyšetrovaciu skupinu? Mladý blondín ich pozdravil kývnutím hlavy, ruku im nepodal.

– Veľa som o vás počul, veliteľ, – začal. – V škole sme mali jedného tak trochu antikonformného profesora, jediného, ktorý bol ochotný nerešpektovať pravidlá, a ten rád spomínal ako príklad vaše vyšetrovania – po prednáškach a v malej skupinke.

– Predpokladám, že nie pre ich akademickú stránku.

Katz sa pod rúškom musel usmiať. V každom prípade sa mu smiali oči.

– To veru nie. Jeho zaujímala práve ich buričská stránka, váš nový pohľad na veci, váš... *radikálny antikonformizmus*, aby som ho citoval. Vaším prostredníctvom nás učil podrobiť diskusii staré schémy, ísť aj za evidentné zistenia. Pravdaže, robil to diskrétno.

– Hmm, – ozval sa Servaz, ktorý vedel, ako sa v policajnej škole vyučuje odtrhnuto od reality.

Pozrel sa na Samiru, ktorá nováčika váhavo hodnotila pohľadom. Servaz uhádol, že z fyzickej stránky mu už dala dobrú známku. Poručíkova atletická postava sa nedala prehliadnúť. Servaz si bol istý, že pod rúškom sa skrýva aj pekná tvár.

– Požiadal som, aby ma prideliili do Toulouse, pretože som vyrastal v tomto kraji, – vysvetľoval, – no mal som aj... tajnú nádej, že budem pracovať s vami.

Servaz sa začudoval.

– Kto chce ešte byť v roku 2020 policajtom? – spýtal sa. – A aj medzi tými, čo to chcú – kto sa odhodlá makať na kriminálke? Príveľa práce, príveľmi zaťažujúca súdna procedúra, príveľa hodín a prí málo výsledkov, byť k dispozícii 24 hodín denne, obetovať súkromný život, obklopiť sa tonami papiera: to už dnes neláka mladých, keď skončia školu...

BERNARD MINIER

Premeral si Katza.

– A vy, s vašimi výsledkami, si vyberáte kriminálku...

– Veliteľ, ako som už povedal, na policajnej škole ste skutočná legenda. Pracovať s vami bol môj sen – a ten sa stal skutočnosťou. Cítim, ako vo mne prudko stúpa hladina sérotonínu, – dodal.

Servaz sa zamračil.

– Čoho...?

– Sérotonínu... Viete, že u rakov i u ľudí sa chémia mozgu výrazne odlišuje medzi víťazom a porazeným? V prípade víťazstva sa hladina sérotonínu prudko zvýši, kým hladina oktopamínu sa zníži. V prípade porážky to je naopak. U deprimovaných a vystrašených rakov sa produkuje veľmi vysoká hladina oktopamínu, kým u sebaistých, uvoľnených a energických vzniká veľmi vysoká hladina sérotonínu.

– Doriti, – zamrmlala Samira za chrptom nováčika, ale tak, aby ju počul.

Katz sa obrátil. Premeral si Samiru od hlavy po päty s istým ohromením, aké jej francúzsko-čínsko-marocký vzhľad na prvý raz vždy vyvolal. Väčšina ľudí to ohromenie skrývala. On nie. Katz bol sebaistý rak, nabitý sérotonínom...

– Idem si po veci! – vyhlásil nadšene a zamieril k dverám.

Len čo blondín vyšiel, Samira sa pozrela na Servazu, potom na Vincenta.

– Raky...? To fakt? Doriti, schytali sme premianta. A navyše sa podobá na nácka...

Servaz sa zamračil.

– Čo? Čo som povedala? Povedala som, že sa podobá na nácka, nie že ním je...

4

Pod lúčmi scialytickej lampy, ktorá nevrhá tieň, bolo na tele vidieť každý detail jeho anatómie, každý pór na koži, každú vrásku tak jasne a zreteľne ako mesačný kráter v slnečnom svetle. Bolo 17.30. Deň strávili rozdeľovaním úloh a bežnými záležitosťami, kým čakali, že sa ozve súdna lekárka.

Odzrazu sa z reproduktorov ozvali prvé tóny divokej, bombastickej hudby so zbormi a s ženským hlasom v pozadí. Raphael Katz a žandársky dôstojník sa zarazili.

– Dopekla! – povedal mladý poručík.

Zadržal dych.

– *Eclipse*, Pink Floyd, – pokračoval. – Verzia Hansa Zimmera do filmu *Duna*... To je... neuveriteľné!

V nasledujúcej sekunde sa ukázala krásna tvár Fatihy Djellaliovej, lemovaná havraními vlasmi. Bol to slávnostný vstup rímskej vestálky prinášajúcej posvätný oheň. Ukázala sa v jasnom svetle a za zvukov hudby, dokonca aj Servaza z toho zamrazilo. Pozrela sa na Katza, ktorý bol veľmi bledý.

– Prvá pitva? – spýtala sa mladíka a prerušila hudbu.

Katz prikývol. Doktorka Djellaliová sa pozrela na Servaza.

– Martin, keby som ťa nepoznala, povedala by som, že to bude krst nováčika.